

[Kirkeministeren.]

Embeder og Stillinger i den danske Folkekirke, hvor Menighedsraadene ikke sidder inde med nogen Indstillingsret, hvor det altsaa i Virkeligheden er Ministeren, der har det afgørende Ord. Derfor tager min § 7 ogsaa Sigte paa saadanne Tilfælde, at ogsaa her skal Menighedsraadet spørges i Tilfælde af, at det drejer sig om en kvindelig Teolog, som søger.

Man siger, det er en Særstilling for Kvinderne. Det er fuldkommen rigtigt, det er en Særstilling, men det er tillige en Overgangsstilling, og jeg maa betone, ikke blot at jeg har været villig til at lade Loven underkaste Revision, men jeg maa understrege — hvad jeg betragter som noget meget væsentligt i denne Sammenhæng —, at de kvindelige Teologer her i Landet har udtalt deres Tilfredshed med Loven, saaledes som den forelaa i min Affattelse, de ønskede altsaa ikke mere. Jeg forstaar ikke, hvorfor det skal være nødvendigt at være mere kongeligsindet end Kongen.

Jeg tror ogsaa, at dersom Lovforslaget kunde vedtages med min § 7, vilde hele dette Spørgsmaal gaa ganske gnidningsløst af, og det vilde saa afgjort være det bedste, saa vilde man nemlig ikke med nogen som helst Ret kunne indvende, at Staten blander sig i Kirkens indre Liv. Jeg skal gøre mit til, saafremt jeg ikke faar min § 7 igennem, da at denne Lov administreres saaledes, at det ikke med nogen Ret skal kunne siges, at der finder en saadan unødigt Indblanding Sted, men jeg havde anset det for bedst, om det var kommet til at staa klart i Lovens Ord.

Sagen er jo den, at dette Spørgsmaal gaar sin naturlige Løsning i Møde. Modstanden mod kvindelige Præster har været ganske overordentlig stærk, men det er tydeligt at se, hvorledes den er i Aftagende. I 1920 var der inden for Menighedsraadene 7 Gange saa mange Nej-Stemmer som Ja-Stemmer. I 1924 var der knap nok 5 Gange saa mange Nej-Stemmer som Ja-Stemmer. Ved den nu afholdte Afstemning, den af Menighedsraadsforeningen foranledigede Afstemning, blev der udsendt 16 800 Stemmesedler; af dem blev kun de 11 060 tilbagesendt, og af de tilbagesendte var de 500 blanke. En af Grundene til de mange blanke Stemmesedler og de mange, som undlod at stemme, er afgjort den, at adskillige Menighedsraad har set saaledes paa det, at de gerne vilde give Kvinder Ad-

gang til Præsteembeder, men de har ikke ønsket at deltage i denne Afstemning, fordi de fandt, at der heri laa en Spire til en Kirkeforfatning, som man ikke ønskede; man fandt, det laa uden for Menighedsraadenes Kompetence at stemme i denne Sag. Det vil altsaa sige, at saadan laa Landet nu efter den sidste Afstemning: 23 pCt. svarede Ja, 43 pCt. svarede Nej, og 34 pCt. undlod at afgive Stemme. Der var altsaa ikke noget klart Flertal i Menighedsraadene mod kvindelige Præster.

Hvad angaar den Adresse, som ca. 500 Præster har indsendt til dette høje Ting, repræsenterer disse Præster næppe $\frac{1}{3}$ af Landets Præster. Det vil altsaa sige, at hele denne Sag udvikler sig langsomt men sikkert, og derfor havde det været naturligt at lade den modnes netop langsomt.

Naar vi sammenligner den Modstand, der er i Dag imod kvindelige Præster, med den Modstand, der var i 1868 imod Loven om Valgmenigheder, saa var Modstanden dengang ganske anderledes stærk. Dengang var de 6 af Landets 7 Biskopper imod, saa at sige hele Landets øverste Gejstlighed. Antallet af Præster, der paa det skarpeste fordømte denne Lov, beløb sig ikke til den beskedne Trediedel, som vi møder her, det var et overordentlig stort Flertal. Jeg giver det ærede Medlem Hr. Juul Ret i, at det er meget stærke Udtryk, der bruges i denne Præsteadresse, men Udtrykkene, der blev brugt i Præsternes Adresse i 1868, var langt, langt stærkere. Jeg vil altsaa mene, at dette Spørgsmaal lader sig løse ad fredelig Vej, og dertil vil jeg anse min § 7 for at være bedst tjenlig.

Jeg skal, idet jeg af de Grunde, jeg her har anført, maa fastholde den Paragraf, jeg har ladet indsætte i Loven, tillige fraraade den Dagsorden, der er stillet af de ærede Medlemmer Hr. Fabricius, Hr. Fibiger og Hr. Hvidberg, med den Motivering, at naar denne store Kommission, som foreslaas nedsat, har endt sit Arbejde, saa vil den ikke være kommet til et klart Resultat. Uenigheden vil være lige stor. Dernæst finder jeg, at der ikke er nogen som helst Grund til at tro, at en saadan Kommission vil kunne blive færdig med sit Arbejde i 1947. Vi har i Dag den 20. Maj; lad os tænke os dette Udvalg nedsat i Løbet af næste Maaned, parat til at tage fat paa Arbejdet efter Sommerferien; det var mere end man kan forlange af Mennesker, at den skulde kunne slutte sit Arbejde i indevæ-